

РЕШЕНИЕ

№ 3763

гр. София, 08.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 12.05.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Анастасия Хитова

при участието на секретаря Ива Лещарова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **2927** по описа за **2023** година докладвано от съдия Петя Стоилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Е. С. А., срещу Решение от 08.11.2022 г., постановено по НАХД № 9941/2021 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 103 състав, с което е потвърдено Наказателно постановление № 582449-F598226 от 11.06.2021 г., издадено от директора на Офис „Център“ на ТД на НАП С., с което на основание чл.80, ал.1 ЗДДФЛ ѝ е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 лв. за извършено административно нарушение на чл.53, ал.1, вр. чл. 50, ал. 1 от ЗДДФЛ.

В касационната жалба се твърди неправилност на обжалваното решение, тъй като наложеното с НП наказание е явно несправедливо. В тази връзка се поддържа, че е налице явна непропорционалност, тъй като доходът ѝ за 2019 г. е в размер на 171 лв., а наложената глоба е в размер на 100 лв., както и разноски 80 лв. От съда се иска, както отмяна на въззивното решение, така и на НП.

Ответникът ТД на НАП С., чрез юкр. Н., оспорва касационната жалба и моли решението на СРС да се остави в сила.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София град, X. касационен състав, намира, че жалбата е подадена в срока по чл. 211 АПК от надлежна страна с правен интерес от оспорването, поради което е допустима. Жалбата е неоснователна поради следните съображения.

Решението на въззивния съд е обосновано с обсъдените писмени доказателства по административнонаказателната преписка и от разпита на актосъставителя. Фактите, въз основа на които е ангажирана административнонаказателната отговорност на касатора с АУАН и НП не са спорни като приетото от съда съответства на доказателствата. Безспорно е установено, че на 09.03.2021 г. Е. А. лично посетила ТД на НАП С., офис И., където подала годишна данъчна декларация по чл. 50 от ЗДДФЛ за финансовата година - 2019 г. Декларацията била приета от съответното длъжностно лице - инспектор по приходите с вх. №1494-05-14/28.01.2020г. При извършена проверка било констатирано, че същата била подадена след законоустановения срок, тъй като ГДД за финансовата 2019г. е следвало да бъде подадена в срок до 30.04.2020 г., включително. Въз основа на така направените констатации инспекторът по приходите съставил АУАН № F598226 на 09.03.2021 г., в присъствието на двама свидетели, за това, че на 09.03.2021 г. в ТД на НАП С., офис Център е установено, че Е. А. в качеството си на данъчно задължено лице, съгласно чл. 3, т. 1 от ЗДДФЛ не е изпълнила задължението си да подаде Годишна данъчна декларация по чл. 50, ал. 1 от ЗДДФЛ за облагаемия си доход за финансовата 2019 г., в териториалната дирекция на НАП по постоянен адрес, в законоустановения срок – 30.04.2019 г., съгласно чл. чл. 53, ал. 1 от ЗДДФЛ. Декларацията била подадена на 09.03.2021 г. като закъснението е 313 дни.

Въз основа на АУАН е издадено процесното наказателно постановление при идентично описание и квалификация на нарушението. В НП е посочено, че нарушението е извършено за първи път, като този факт бил отчетен от АНО, чрез налагане на административно наказание „глоба“ в занижен размер.

При така установената обстановка, въззивният съд е приел, че при съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, същите са издадени от компетентни органи и в сроковете по чл.34 ЗАНН. Отразената фактическа обстановка в АУАН и НП, съответно осъществените признаци от обективна и субективна страна на вмененото нарушение, не се оспорва от А.. СРС е кредитирал показанията на актосъставителя като съответни на представените писмени доказателства. В тази връзка е намерил за осъществено нарушението по чл.53, ал.1, вр. чл. 50, ал. 1 от ЗДДФЛ, а наказанието „глоба“ - за правилно и законосъобразно определено по вид и размер, и при съобразяване с обстоятелствата по чл. 27, ал. 2 от ЗАНН. Изложил е съображения за липса на основание за приложение на чл.28 ЗАНН – А. е подала декларацията по чл. 50, ал. 1 от ЗДДФЛ за 2019 година със значително закъснение (313 дни), поради което нарушението не разкривало по-ниска степен на обществена опасност. Фактът, че нарушението е извършено за първи път е отчетено от АНО като наложеното наказание е в съответствие с чл. 12 от ЗАНН.

Решението на въззивния съд е правилно.

Пред касационната инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл.219, ал.1 АПК, поради което и на основание чл.220 АПК се приемат за доказани фактите, така, както са установени от СРС, 103 състав.

С разпоредбата на чл.50, ал.1 ЗДДФЛ е въведено императивно задължение за местните физически лица (ФЛ) да подават годишна данъчна декларация по образец за

обстоятелствата, изчерпателно посочени в т.1 – т.5. Срокът за изпълнение на това задължение е от 10 януари до 30 април на годината, следваща годината на придобиване на дохода (чл.53, ал.1 ЗДДФЛ). За неизпълнение в срок на задължението за подаване на годишна данъчна декларация, законът – чл.80, ал.1 ЗДДФЛ, предвижда административно наказание „глоба“ или „имуществена санкция“, в размер до 500 (петстотин) лева, ако лицето не подлежи на по-тежко наказание.

В случая жалбоподателката не оспорва релевантните факти, че е задължено лице по чл.3, т.1 от ЗДДФЛ и в срок до 30.04.2020 г. не е подала пред ТД на НАП годишна данъчна декларация за 2019 г. В тази връзка безспорно е установено, че годишната данъчна декларация е подадена с посоченото по-горе закъснение. При това положение неоснователно е твърдението на касатора, че наказанието е несправедливо. Засегнатите обществени отношения, свързани с данъчната и бюджетна сфера, по своята обществена значимост не предполагат възможност да се определи за „маловажно“ неизпълнението на основно задължение по ЗДДФЛ, което задължените лица трябва да изпълнят веднъж годишно. Целите на административните наказания по чл. 12 ЗАНН (да се предупреди и превъзпита нарушителят към спазване на установения правен ред и да се въздейства възпитателно и предупредително върху останалите граждани) изискват строго спазване на финансовата и фискална дисциплина и приучаване на данъчно задължените лица към стриктно изпълнение на задълженията им. В конкретния случай, макар действително да е установено, че нарушението е продължило 313 дни е бил отчетен от АНО фактът, че е извършено за първи път като е наложено административно наказание „глоба“ в занижен размер. Съгласно чл. 80, ал.1 от ЗДДФЛ, лице, което не подаде в срок данъчна декларация по този закон, се наказва с глоба или имуществена санкция в размер до 500 лв., ако не подлежи на по-тежко наказание. Поради това, неоснователно касаторката счита, че размерът на получения от нея минимален доход за 2019г. е основание за отмяна на наложената глоба от 100 лева. Независимо от размера на дохода и на социалния статус, в случая касаторката е пенсионер, всички местни физически лица имат задължение за подаване на годишна данъчна декларация по чл.50, ал.1 от ЗДДФЛ за придобитите през годината доходи, подлежащи на облагане с данък върху общата годишна данъчна основа и с данък върху годишната данъчна основа по чл. 28. Годишната данъчна декларация се подава в срок от 10 януари до 30 април на годината, следваща годината на придобиване на дохода, с изключение на годишната данъчна декларация за лицата по чл. 51, ал. 1, която се подава в срок от 1 март до 30 юни на годината, следваща годината на придобиване на дохода. Тъй като законът вменява задължението за деклариране на дохода на лицето, което го е придобило, а не на платеща, неотнормирани за ангажиране на административнонаказателната отговорност са направените от касаторката възражения, че „Изи Асет Интернешънъл“ АД е издало служебната бележка по чл.45, ал.5 от ЗДДФЛ едва през 2021г. Според относимата редакция на цитираната разпоредба, за изплатения през годината облагаем доход и за удържаните през годината данък и задължителни осигурителни вноски работодателят издава служебна бележка по образец при поискване от лицето. Не се доказва по делото, а и не се твърди, че Е. А. своевременно е поискала от работодателя си служебна бележка и такава ѝ е отказана, като неизпълнението на задължението в срок се дължи изцяло на проявеното от нея бездействие.

По така изложените съображения решението на първоинстанционният съд се явява

правилно постановено, поради което следва да бъде оставено в сила.
Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК във вр. с чл. 63в
ЗАНН, Административен съд София-град, X. касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 08.11.2022 г., по НАХД № 9941/2021 г. по описа на
Софийски районен съд, Наказателно отделение, 103 състав.
Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.